"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସରବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରୁହ ଯେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ, ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି, ସେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଠିକ୍ ଥିବ, ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ରାଜଧାନୀରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ହେବ, କିପରି ଆମେ ସ୍କୁଲରେ ପଢିବୁ, ପୁଣି କିପରି ରାଜ୍ୟ ସମ୍ଭାଳିବୁ । ଯେତେ ଯେତେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିକଟତର ହେବ, ସେତେ ସେତେ ଏହି ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବାକୁ ଲାଗିବ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଠିକ୍ ଥିବ, ଯେଉଁମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ, କର୍ମଧନ୍ଦା କରି ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିବେ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁ ସତ୍ସଙ୍ଗ ହେଉଛି, ସେଠାକୁ ତ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ଯାଇଥିବେ । ସେଠାରେ ବାହେ ଗୁରୁ ଅଥବା ରାମଙ୍କ ନାମ ନେବା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଛି କହିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଥରେ ମାତ୍ର କହି ଦେଇଛନ୍ତି, ବାରମ୍ବାର କହିବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏକ, ତାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଏକ । କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ? ପିଲାମାନେ ମୋତେ ହିଁ ୟାଦ କର । ପ୍ରଥମେ ସାପ୍ତାହିକ ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ସାରି ପୁଣି ଏଠାରେ ଆସି ବସୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଯେଉଁ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିଲ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସେହି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଗଡ୍ ଫାଦର କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପିତା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହା ସାରାଦିନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି । ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କିନ୍ତୁ ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ହେଉଛୁ ଆତ୍ମା, ଆମକୁ ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏକଥା ଦେହ କହୁନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କହୁଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ନେଉଛି ନା । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଅଭିନେତା । ବାବା ଆମକୁ ଏବେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରାଇଛନ୍ତି । ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ ଆସ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହୁଛ ବାବା ତ ଆସି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗର ଗାୟନ ହେଉଛି । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗର ଆରମ୍ଭର ସନ୍ଧିକାଳରେ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତପୁରୁଷ, କଳିଯୁଗରେ ଅସତ ପୁରୁଷ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯେଉଁମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଚିତ୍ର, ଏହାଠାରୁ ପୁରୁଣା ଚିତ୍ର ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏପରି ତ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ବସି ଫାଲତୁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ କେଉଁମାନେ ଆସି ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ଯାଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ତଳେ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜସ୍ଥାନର ସିରୋହି ଜିଲ୍ଲାରେ ଅମ୍ବା ଅଥବା କାଳୀଙ୍କ ଚିତ୍ର କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ଏପରି ଅନେକ ଭୂଜାଧାରୀ କେହି କ'ଣ ବାସ୍ତବରେ ହୋଇପାରିବେ । ଅମ୍ବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ଭୂଜା ହୋଇଥିବ ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହାତ ଯୋଡ଼ି ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ସଜାଇଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ରୂପ ବଦଳିଯାଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି କିଛି ନୁହେଁ । ଏହା ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ' କେହି କେହି ମଣିଷ ଛୋଟା, କେମ୍ପା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ନଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏଠାରେ ତ' ପୋଷାକ ଦେଖ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜ ନିଜର କେତେ ପ୍ରକାରର ପୋଷାକ ରହିଛି । ସେଠାରେ ତ ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଯେତେ ନିକଟତର ହେଉଥିବ ସେତେ ତୁମକୁ ରାଜଧାନୀର ଡ୍ରେସ୍ ଆଦିର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ, ଦେଖିବ ଆମେ ଏପରି ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଛୁ, ଏପରି କରୁଛୁ । ସେହିମାନେ ଏହାକୁ ଦେଖିପାରିବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଥିବ । ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । କର୍ମଧନ୍ଦା ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଧନ୍ଦା ଆଦି କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଜ୍ଞାନ କିଛି ହେଲେ ନଥାଏ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ତାକୁ କୁହାଯିବ ଭକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ । ସେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଏଠାରେ ପାଠପଢି ଭବିଷ୍ୟ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ, ଅମର ଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ବାକି ବାସ୍ତବରେ ଅମରନାଥରେ ଶଙ୍କର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମର କଥା ଶୁଣାଇନଥିଲେ । ସେମାନେ ତ ଶିବ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଏକ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ କିଏ ବା ବୁଝାଇପାରିବ । ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହୁଥିଲ ସେହିପରି ଇଏ ମଧ୍ୟ ରହୁଥିଲେ । ସେହି ଡ୍ରେସ୍ ପ୍ରଭୃତି ରହିଛି । ଯେପରି ଘରେ ମା ବାପ ଓ ସନ୍ତାନ ଥା'ନ୍ତି, ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଛନ୍ତି ଫରକ୍ କିଛି ହେଲେ ନଥାଏ । ବାବା ଏହି ରଥରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ । ଏହିରଥ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବଳଦ ଉପରେ ଆରୋହଣ କରିଥିବାର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଓଲଟା ବୁଝିନେଇଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରରେ କ'ଣ କେବେ ବଳଦ ରହିପାରିବ ? କୃଷ୍ଣ ତ ହେଉଛନ୍ତି ରାଜକୁମାର, ସେ କ'ଣ ବଳଦ ଉପରେ ବସିବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ନିଶା ଅଛି । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ନିଶା ଅଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଏହି ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅଛ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବାକି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ଅନୁଭବର କଥା ଅଟେ । ବୁଦ୍ଧି କହୁଛି ଆମେ କଳିଯୁଗରୁ ଏବେ ବାହାରି ଆସିଛୁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହିଁ ଏବେ ବଦଳିବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି, ଏକଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗୋଟିଏ ଘରେ, ଗୋଟିଏ ପରିବାରରେ ଅଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପିତା କହିଥାନ୍ତି ମୁଁ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ, ସନ୍ତାନ କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଅଟେ ନା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମର ପାଠପଢା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ ହେବା ଜରୁରୀ ଅଟେ । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ କେହି କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି, ଯଦି ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବ ତେବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଲାଗିଯିବେ । ବ୍ୟାଗ୍ ବ୍ୟାଗେଜ୍ ବାନ୍ଧିବାରେ ଲାଗିଯିବେ । ବିନାଶ ହେବା ପାଇଁ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି, ଏହା ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କର ତ ହୋଇଯାନ୍ତୁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭୋକରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ବାବା ଭୋକରେ ରହିବେ ପରେ ପିଲାମାନେ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ । ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଭୋଜନ ତିଆରି କରୁଥିବାରୁ ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମାଭୋଜନ କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି, ୟାଦରେ ରହି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଶିବବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ କ'ଣ ଶିବବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରହିପାରିବେ! ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ଭୋଜନାଳୟ, ଯେଉଁଠି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଭୋଜନ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତାକୁ ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଏଥିରେ ଫୁଟାଣି ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏପରି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗରେ ଅଛି ଅଥବା ୮୦ ପ୍ରତିଶତ ଯୋଗରେ ରହିଛି । କେହିହେଲେ ଏଭଳି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଶାନ୍ତ କରିଦେବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ଅଟେ । ଏକଦମ୍ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯିବ, ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରହିବା ହିଁ ସତ୍ୟ ୟାଦ ଅଟେ । ବାରମ୍ବାର ଏହାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ତୁମେ ଏଠାରେ ୟାଦରେ ବସୁଛ, ସେହି ସମୟରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଉଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ୟାଦରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । କୁଆଡ଼େ କୁଆଡ଼େ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସନ୍ଦଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବସାଇବା ଉଚିତ୍, ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ହେଉଛୁ ଡ୍ରିଲ୍ ଟୀଚର । ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଆଉ କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ନ ଯାଉ । ଏକଦମ୍ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରହୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ୟାଦ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିରେ ବସନ୍ତି, ସେମାନେ କାହାର ୟାଦରେ ରହୁଛନ୍ତି ? ତାହା କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ୟାଦ ନୁହେଁ । ସେମାନେ କାହାର ଉପକାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଶାନ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମକୁ ହିଁ ଭଗବାନ ଭାବୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ ତ ଭଗବାନ ନୁହଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି କେବଳ ମୋତେ ୟାଦ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ରମାର କଳା କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ଏତେ ଜଣାପଡ଼ିନ ଥାଏ । ଏବେ କେହି ହେଲେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ତା'ର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇପାରେ । ନଚେତ୍ କନ୍ୟାମାନେ କିପରି ବତାଉଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ଲାଇଟ୍ କମ୍, ଏହାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ଲାଇଟ୍ ଅଧିକ ଅଟେ । ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ହାତରେ କିଛି ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ମୋ ଦ୍ୱାରା କରାଉଛି, ଏସବୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହେଉଛି । ଭୋଗ ଆଦି ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି, ସେକେଣ୍ଡ ସେକେଣ୍ଡର ଅଭିନୟ ହେଉଛି ।

କିପରି ପବିତ୍ର ହେବ ଏବେ ବାବା ଏକଥା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ପଡିବ । କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଯିଏ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ସେ ପବିତ୍ର ହେବ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଅଟେ ନା । ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନର କଥା ଶୁଣୁଛ । ସବୁଠାରୁ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନର କଥା ହେଉଛି - ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାର, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଋଷି-ମୁନି ଆଦି କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ହିଁ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ପଥରବୁଦ୍ଧି, ହୋଇଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛୁ । ଲୌକିକ ରୀତିରେ ତ ବାପ

ମଧ୍ୟ ବଡ ପୁଣି ଟୀଚର, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଇଏ ଏକ ମାତ୍ର ବିନ୍ଦୁ ବାପ, ଶିକ୍ଷକ ଓ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସାରା କଳ୍ପ ଦେହଧାରୀକୁ ୟାଦ କରିଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ୟାଦ କର । ବାବା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ତରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା - କ'ଣ କମ୍ କଥା! ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଖିଆଲ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ନୂଆ ଆତ୍ମା କେହି ଏକଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ମୋଟା ମୋଟି ରୂପରେ ବୁଝାଯାଇ ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମତାର ସହିତ ବୁଝାଯାଉଛି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବିନ୍ଦୁ । ସେମାନେ ପୁଣି ଏତେ ବଡ-ବଡ ଲିଙ୍ଗ ରୂପ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ଚିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏପରି ବିରାଟ ମନୁଷ୍ୟ କେହି ତ ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ କ'ଣ-କ'ଣ ବସି କରିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାହା ବିତିଗଲା ତାହା ପୁନର୍ବାର ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କର । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଇ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ ନା । ତୁମକୁ ମୁଁ ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛି, ଏବେ ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଏସବୁ ବ୍ୟବସାୟ ଇତ୍ୟାଦି ଛାଡିଦିଅ, ତେବେ ଇଏ ମଧ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ହେଲେ । ସମସ୍ତେ ତ ଏପରି ନିମିତ୍ତ ହେଉ ନାହାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ନିଶା ଚଢିଲା ସେମାନେ ଆସି ବସିଗଲେ । ମୋତେ ତ ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଏହି ଟଙ୍କା-ପଇସା କ'ଣ କରିବି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି, ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣରୁ କମ୍ ପଦ ପାଇବୁ ନାହିଁ । ତେବେ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରି ଦେଖାଅ । ଚୁଁ ଚାଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାହାନା କର ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି କି ପିଲାଛୁଆଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳ ନାହିଁ । ପିଲାଛୁଆଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ଅଚାନକ କେହି ମରିଗଲେ କ'ଣ ପରିବାରର ଲୋକ ଭୋକରେ ରହିଯାନ୍ତି କି! କେହି ନା କେହି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଦେଖ ବାବା ପୁରୁଣା କୁଡିଆରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆସି ମହଲରେ ରହୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଠିକ୍ ରୀତିରେ ରୁହନ୍ତୁ, ଖାଆନ୍ତୁ, ପିଅନ୍ତୁ । ଯିଏ କିଛି ବି ଆଣିନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଭଲ ଭାବରେ ମିଳୁଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଭଲରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଭ୍ରମଣକାରୀ ଯୋଗୀ କାହାର ହେଲେ କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ଯାଇପାରିବି । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ସନ୍ତାନ ସେମାନେ କେବେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଆଦିରେ ଖୁସି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯୋଗ ବିନା ଆଉ କୌଣସି ଜିନିଷର ମହତ୍ୱ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଆଦି କରିବାରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିତିକୁ ଏପରି କରିବା ଉଚିତ୍ ଯାହାକି ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ କାହାକୁ ଶାନ୍ତ କରିପାରିବ । ବାତାବରଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ଏଥିପାଇଁ ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକୃତ ନିଶାରେ ରହିବା ପାଇଁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ସଂଗମଯୁଗୀ, ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବଦଳିଯିବ, ଆମେ ନିଜର ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ । ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାହାନାବାଜି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଲକ୍ଷଣରେ ସନ୍ତୁଳନର କଳା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ଥାନ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଭିତରେ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କରିବାର କାମନା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁରୂପକ ଯେଉଁଭଳି ଲକ୍ଷଣ ନିଜକୁ ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଯିବା କଥା ସେଥିରେ ଅନ୍ତର ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଉଭୟରେ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାର କଳାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଇ ଏହି ଅନ୍ତରକୁ ସମାପ୍ତ କର । ସଂକଳ୍ପ ତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଦୃଢତା ସମ୍ପନ୍ନ ସଂକଳ୍ପ ହେଉ, ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁଭଳି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଏବଂ ପରଦର୍ଶନ ଉଭୟ ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି, ତା' ସହିତ ବ୍ୟର୍ଥ କଥାର ଯେଉଁଭଳି ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଯାଉଛ — ତା' କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସ୍ୱଚିନ୍ତକ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସେବା କରିବାର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭାଗ୍ୟ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****